

6341 1. Beh. af Forsl. t. Besl. m. S. t. Statsregnskabet for Finantsaaret 1872—73.

6342

Man har sammenblandet det Factum, at Ministeriet har anset sig berettiget til, naar Premierlieutenantspladser ere ledige, da at tage til Tjeneste et tilsvarende Antal Sekondlieutenanter med det herfra forskellige Forhold, at Ministeriet fremdeles har anset sig berettiget til ikke at overholde Finantslovbevillingen med Hensyn til tjenstgjørende Sekondlieutenanter i det enkelte Vaaben, naar ikkun den samlede Bevilling ikke overskrives. Disse to Ting have aabenbart ikke det Mindste med hinanden at gøre, og man konfunderer derfor kun Betragtningen, naar man binder dem sammen, for derved paa en Maade at forstørre den formentlig stedsbundne Uregelmæssighed, og jeg skal her til sige, at jeg tvivler mig til at bevise, at begge Anker i og for sig ere urigtige. Jeg skal da med Hensyn til det førstnævnte Forhold ikke alene henlede Opmærksomheden paa, at det dog er en almindelig Grundstening, at, naar et Embede er ledigt, er der ikke Noget til Sindet for — tværtimod det maa anses for en Pligt for Administrationen — at den, indtil det kan endelig besettes, besætter det med Mand, som midlertidig kunne udfylde Pladsen; men jeg skal tillige og særlig henlede Opmærksomheden paa, at vi have aldeles analoge Tilfælde, hvor det i en Række af Aar har været anerkjendt baade fra Rigsdagens og Statsrevisionens Side, at en Fremgangsmaade som den paaanførte er fuldstændig i sin Orden. Jeg skal indskrænke mig til at nævne eet slikt Tilfælde, nemlig under de lærde Skoler paa Kultusministeriets Budget. Paa dette har det altid været anerkjendt, at, naar der var Balance blandt de faste Lærere ved de lærde Skoler og sælgelig Besparelse paa deres Lønningskonto, saa er Ministeriet berettiget til i tilsvarende Grad at overskrive Kontoen for Lønning til Tilmelærere, der midlertidig udføre Gjæringen. Men er det da ikke i fuldstændig Analogi hermed, og altsaa fuldstændig i sin Orden, naar der er Balance blandt Premierlieutenanterne, at Ministeriet da — i det Mindste saa længe, indtil det bliver ligefrem forbudt — sørger for, at Premierlieutenanternes Tjeneste besørjes af Sekondlieutenanter, som kunne forrette denne Tjeneste. Naar man har anset over, at der ikke er meddelt Statsrevisionen tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaaar denne Anke. I den Tid, jeg har været Statsrevisor har jeg set, at der var givet saa fuldstændige Oplysninger, som det var muligt at give om dette Forhold. Der gives endogsaa Oplysning Maaned for Maaned om, hvor mange Premierlieutenanter og Sekondlieute-

nanter, der ere til Tjeneste, og yderligere er det neppe muligt at gaa. Meningen kan dog ikke være den, at Ministeriet hver eneste Gang, der er Tale om en enkelt Balance blandt Premierlieutenanterne, skulde fremstille ganske særlige Grunde til, at Tjenesten maa søges udført af en ny Mand. Naar de normale Pladser efter vor Forordning, som sandelig ikke fjender overflødige Befalingsmænd, ikke ere besatte, saa er dermed givet, at der mangler det nødvendige Antal af Kommanderende, og der kan saaledes vanskeligt være Tale om, at der er stet noget Utilbørligt saalænge der ikke er flere Sekondlieutenanter til Tjeneste end dem, der ere bevilgede plus dem, der gjøre Tjeneste i vakante Premierlieutenantspladser; desværre kunne Balancerne sjældent dækkes paa denne dog stedse ufuldstommne Maade. Hvad det andet Forhold angaar, da lyder Anken saaledes, at Ministeriet mangler Bemyndigelse til at gennemføre sin Opfattelse; dette er imidlertid en Misforstaaelse. Ved Finantslovens Behandling for Finantsaaret 1871—72, altsaa i Samlingen 1870—71 hedder det udtrykkelig i Anmærkningerne til det af Ministeriet forelagte Budget, at Ministeriet maa anse sig bemyndiget til at forstaa Bevillingen paa den Maade, som nu paaanføres, og det er saa langt fra, at der derimod gjordes nogen virksom Indsigelse fra Rigsdagens Side, at der — saavidt jeg veed — ikke faldt et eneste Ord derom; men dette var ikke begrundet deri, at Finantsudvalget havde overset Ministeriets Opfattelse af den søgte Bevilling, ikke heller deri, at man her i Thinget ikke havde Leilighed til at være opmærksom herpaa; nei tværtimod, thi Udvalget havde, som det kan læses i dens Betænkning, sat sig i Bevægelse i den Anledning og havde sendt en Forespørgsel til Ministeren om Fordelingen af de tilstedeværende Sekondlieutenanter; men efter at have modtaget Svar derpaa, fandt man Ministeriets Ønske om Bevillingens Karakter fuldstændig i sin Orden. Der var altsaa for enhver haade direkte og indirekte Leilighed til at nedlægge Indsigelse mod Ministeriets Opfattelse af Forholdet, naar man ikke havde ønsket den gjort gjældende; men Ingen ytrede sig, og det kan sælgelig ikke ret vel tænkes, at ikke Rigsdagen vilde have Ministeren betragtet som fuldt berettiget til at anse Sagen afgjort efter sit Ønske. Jeg tror derfor, at baade Statsrevisionen og Udvalget har taget aldeles feil paa dette Punkt.

Det andet Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, var de 888 Rd. 87 $\frac{1}{2}$ i Rantonnements-tillæg til Officerer og Underofficerer, der have været udkommanderede til Leiven paa Amager.